

Bilag 2

Kære Social- og Ældreudvalget

Dårlig administration af ressourcer afsat til handicappede med hjælpbehov

Da jeg forgæves har henvendt mig til den ansvarlige rådmand i Århus Byråd omkring problematikkerne, der også beskrives i nedenstående skrivelse, henvender jeg mig nu til politikerne i det danske folketing.

Jeg har valgt at vedhæfte den omtale skrivelse, som jeg dengang sendte til den ansvarlige rådmand. Men som Lone Christiansen, afdelingsleder ved Århus Kommunes handicapafdeling, gjorde mig opmærksom på, var sagen videresendt til hende. Hun forsvarer/retfærdiggør de beslutninger, der er truffet. Det efterlader mig med følelsen af, at jeg taler for døve ører.

Stadig flere besparelser på handicapområdet.

Igennem de sidste mange år oplever jeg stadig flere og flere besparelser på handicapområdet. For eksempel var man så "flinke" at forære mig min loftlift og min døråbner. Det betyder i praksis, at når de går i stykker, skal jeg selv afholde udgiften. Den slags udstyr til handicappede er et specialområde, hvor der ikke er megen konkurrence på servicen, og det er temmeligt dyrt. Her er det værd at tænke på, at vi taler om udgifter, som almindelige mennesker ikke har.

Da jeg nu for efterhånden 18 år siden kom galt afsted (ved en ulykke/arbejdsskade, hvor jeg brækkede nakken og blev 100% lam) var jeg tvunget til at foretage det, der kaldes "et nødvendigt boligskifte". Igennem flere år fik jeg dækket differencen på min gamle husleje og min nuværende, men for godt et par år siden, sagde man, at der var sket en fejl og fjernede nu denne boligstøtte - en ekstraudgift, som er nødvendig netop grundet mit handicap.

Da det blev nødvendigt for mig at få en ny bil, havde jeg også problemer med bevilling til støtte fra kommunen. Der skulle laves en bundudskæring, så det blev muligt for mig at sidde ved siden af min hjælper under kørsel - dette er bl.a. for, at jeg kan følge med i trafikken, men derudover assistere ift. håndtering af selve køretøjet og navigere i trafikken. Derudover er det også nødvendigt, at min hjælper kan holde øje med at mine åndedrætsveje er frie, så jeg hurtigt kan få hjælp, hvis de skulle blive blokkerede. For at dette skulle blive en realitet, måtte jeg selv betale regningen på 25.000 kr. Dette er en udgift, kommunen førhen har "afholdt", men som med tiden er blevet taget fra mig.

Den tid, jeg har til vederlagsfri fysioterapi, er også blevet reduceret med en tredjedel grundet besparelser. Det er så godt nok den danske stat, der har forhandlet den overenskomst med fysioterapeuterne. Men en besparelse er det.

Nu er turen så kommet til udgifter, jeg har i forindelse med at have hjælpere. Hvor jeg førhen er blevet tildelt et beløb på 2002,5kr månedligt, har man nu reduceret dette til 500kr. Se Århus Kommunes model nedenfor:

den samlede udgift til hjælpere at kunne afholdes inden for kr. 500/måned.
Som et eksempel kan følgeudgifterne i en ordning være sammensat af:

Handsker ved pleje	300,-
Sæbe, vand og toiletpapir	150,-
Ledsagekort (kr. 200/hvert tredje år =	5,55
Andet – fx hvor Ledsagekortet ikke dækker	44,45
Samlet beløb pr. måned kr.	500,-

Det skal understreges, at det er et standardiseret eksempel, og der vil være forskelle.

Man har en svarfrist på 14 dage til at gøre indsigelse. Ellers bliver beløbet bare fastsat. Det er meget komplekst at få sig et overblik over, hvad man rent faktisk har af udgifter i forbindelse med at have hjælpere. Et tænkt eksempel kunne være: forestil dig, at du kører i din bil til og fra din arbejdsplads, og du bliver spurgt, hvor mange gange du brugte blinklyset. Det er ikke lige sådan at svare på, vel?

Og når vi er ved det med den korte svarfrist... er det her også værd at tænke på handicappede med nedsatte kognitive funktioner. De bliver fuldstændigt kørt over i sådan en proces. Så ikke nok med, at det går ud over de svageste, men de svagest blandt de svageste ender med at få de største udgifter. Men det har kommunen så åbenbart ingen skrupler med. Juraen er kold og tager ingen moralske hensyn. Så her er der heller ingen opbakning at finde ved ankestyrelsen. Så dette er et opråb om, at I politikere må se at komme på banen og beskytte os mod sådanne overgreb.

Kommunen har en hær af jurister og sagsbehandlere, og vi handicappede er jo slet ikke gearet til at tage kampen op mod sådan et apparat. Hvis vi skulle have en fair chance, skulle vi vel have en lignende stab til rådighed, for at det kunne blive en lige kamp. Men det har vi jo ikke, så hvem mon taberen bliver?

Men under tiden kan man undre sig over, at der ikke er nogen i kommunens system, som selv siger fra. Jeg mener, hvor små sko kan man gå i, når man f.eks. sidder og googler sig frem til, at håndsæben skal købes i Rema 1000, fordi det er her, den er billigst?

For at vende tilbage til det med, at det er en ulige kamp. Når jeg skal igennem min dagligdag med det store plejebehov, der nu engang er (det tager op mod 2,5 timer at komme igennem morgenrutinerne; hjælp til at tømme tarmen/afføring, vask, påklædning mv.), plus øvrige nødvendige gøremål, vedligehold af fysioterapi, indkøb, almindelig forefaldende husholdning, plus det, at jeg har været syg med blærebetændelse (som er en temmelig hård omgang, når man er 100% lam), er 14 dage ikke meget tid til at beregne, dokumentere og skrive en klagesag. Man skal desuden også have en hjælper på arbejde, som er egnet til at hoppe foran tasterne og tage imod diktat.

Jeg nåede dog at lave denne udregning, som jeg også fik medhold i, da jeg hurtigt kunne se, at beløbet til handsker på ingen måde dækker det faktiske behov. Trods det, at jeg kun behøver at sandsynliggøre det, er jeg således nødt til at dokumentere mit faktiske behov for at få det fulde beløb dækket. Qua min dokumentation er Århus Kommune nået frem til denne beregning:

Handsker:

Du oplyser at du har et årligt forbrug på 5.590 kr. til handsker til dine hjælpere, dette svarer til 465,80 kr. pr. måned.

Dette er ud fra en beregning på, en slags handske hvor én handske koster 0,72 kr., hvilke du har brugt 7000 stk. på et år, samt en anden slags hvor én handske koster 0,55 kr., som du har brugt 1000 stk. på et år.

Dette svarer til 8000 handsker pr. år / 12 måneder / 30 dage = 22 handsker på et døgn, som svarer til 11 par pr. døgn.

Grundet din funktionsnedsættelse har du behov for hjælp til personlig pleje, hvor din hjælper anvender handsker.

Det anerkendes således en udgift på 465,80 kr. om måneden til handsker til dine hjælpere.

Grundet Corona og fordi jeg ikke har en bevilling på handsker, har jeg ikke kunnet få handsker fra min normale leverandør, da de først skal levere til institutioner, sygehuse mv., som har bevilling. Jeg er således blevet henvist til sælgers marked, hvor prisen ligger noget højere, og jeg skal nu igennem et nyt dokumentationshelvede. Men fristen for at gøre indsigelse er jo for længst udløbet.

Hvis jeg kunne gøre indsigelse, er det bare igen en masse administration til mig og kommunen, og hvor er besparelsen så henne?

Jeg spurgte også ind til kommunens beregninger på, hvor meget vand og hvor mange toiletbesøg, en hjælper må have i løbet af en dag.

Vand:

Du har oplyst at have udgifter til vand forbundet med at have hjælper i hjemmet.

Du oplyser ikke hvad denne udgift er.

Der tages udgangspunkt i oplysninger fra Aarhus Vand. Det samlede vandforbrug for 1 person er 75 m³/årligt til en pris af 46,40 pr. m³ inkl. alle afgifter = 3480 kr./årligt.

Der er bare noget ved kommunens model, jeg slet ikke forstår. Hvorfor bliver en hjælper sat til kun at have en tredjedel af det vandforbrug, som normalt er forbundet ved at være en person i et hjem?

Da jeg har døgnhjælp/24 timer i døgnnet og ikke en arbejdsdag på 7,5-8 timer, må en hjælper jo nødvendigvis også indgå i vandforbruget i en husstand på lige fod med alle andre eller?

Netop da der er tale om personlig pleje, vil de jo skulle vaske ekstra hænder under intim berøring ved eksempelvis mine toiletbesøg, som jeg naturligvis får hjælp til, da jeg er 100% lam. Faktisk, da jeg bliver steril kateteriseret (hjulpen med at tisse) skal hænderne vaskes både før og efter hvert enkelt toiletbesøg. Det gælder selvfølgelig også, når jeg flere gange dagligt får pudset min næse, tørret øjnene, rensset ører mv. Her skal det nok nævnes, at jeg har allergi, så det får jeg gjort hyppigt.

Min hjælper kan således også være dobbelt-vagt/48 timer. Her er det altså rart for begge parter, at også hjælperen kan komme i bad. Endelig har jeg også en del studerende tilknyttet, og de har som oftest fået lov til at tage et bad om morgenen, inden de møder i skole/universitetet, hvilket i og for sig er rimeligt.

Alle snakker om genåbning, men skal de handicappede ikke være med?

Andre udgifter, som jeg nu vil miste økonomisk støtte til, er restaurantbesøg og diverse udflugter i forbindelse med hjælper.

Er jeg ude at spise med min familie, er det nødvendigt, at jeg har en hjælper med til at varetage opgaver, som min familie ikke bør/kan stå med - herunder udstrakt hjælp til spisning, af- og påklædning af overtøj, anlæggelse af kateter (hjælp til at tisse) mm. - og da personlige hjælpere også er mennesker og derfor har et basalt behov for at indtage føde som alle andre, virker det absurd, hvis man skulle forvente, at de ikke skulle have mulighed for at spise. I og med, at det på de færreste restauranter er tilladt at medbringe egen madpakke, og man heller ikke kan forlange, at en hjælper selv spenderer penge på en aktivitet, vedkommende ikke nødvendigvis selv har ønsket, virker det naturligt, at støtte til sådanne aktiviteter bør opretholdes. Derudover ankommer man jo til restauranten som et samlet selskab, hvilket selvfølgelig inkluderer hjælperen, idet det også handler om, at hjælperen skal behandles værdigt - dette er jo blot almindelig pli og etikette.

Endvidere har hjælperen også hænderne fulde med at tumle mig/personlig pleje fra morgen til aften, af- og påklædning, køre bil, kateterlægning i løbet af dagen mv. Så der er simpelthen ikke tid till at smøre madpakke, og fødevareremæssigt kan man heller ikke forsvare at medbringe en madpakke til en hel dag, uden at den er på køl.

Alle snakker om genåbning, og hvordan både publikum og diverse restauranter og caféer skriger på, at der skal komme gang i denne branche igen.

Men det er så åbenbart noget, de handicappede ikke skal være med i. Men hva', vi pynter jo heller ikke ude i det offentlige rum?

Hvad er løsningen?

Nu var jeg tidligt ude på arbejdsmarkedet og havde på den måde allerede et længere arbejdsliv bag mig på overtid, inden jeg kom galt afsted. I 90'erne var det meget brugt ude i det private erhvervsliv, at man havde rationaliseringsfirmaer inde for at lave besparelser.

Jeg var netop blevet ansat et sted, hvor man havde haft besøg af sådan et firma, et rigtigt dygtigt et af slagsen. De havde set på hele virksomheden som helhed, inden de gik i gang. Her havde man fået øje på, at man havde en langt større administration, end hvad der var normalt for den type virksomhed. Så effektive som de var, var det her, man startede. Men det blev starten på enden af denne rationaliseringsrunde. Rationaliseringsfirmaet blev simpelthen smidt ud.

Når man nu har pålagt kommunerne at spare, skattestop mv., kigger de ikke på sig selv og hinanden. For ca. et par år tilbage havde Susanne Olsen, landsformand for Dansk Handicapforbund, et møde med Århus Kommune, hvor en af kommunens repræsentanter udtalte, at man brugte op mod 40% af pengene på handicapområdet til at administrere de 3%, som går til merudgift til handicappede.

Da jeg netop havde skrevet til den ansvarlige rådmand i Århus Kommune omkring samme emne, samt øvrige besparelser på handicapområdet, blev jeg en dag ringet op af Lone Christiansen, afdelingsleder ved Århus Kommunes handicapafdeling - en samtale, jeg i det pågældende tidspunkt naturligvis ikke var forberedt på. I den telefoniske samtale med Lone Christiansen vendte jeg nogle af ovenstående emner med hende. Blandt andet, at der bliver brugt så mange penge på den store administration, i stedet for at de når ud til de handicappede. Hun mente dog, at det var en engangsforestilling, indtil tingene var på plads. Hun retfærdiggjorde besparelserne på merudgifter til hjælpere ved, at man blot har gjort, hvad andre kommuner også har gjort. Det er en underlig moral, at man i kommunerne sidder og kigger efter laveste fællesnævner ved hinanden.

Hun sagde også, at det var meningen, at hjælperne bare selv kunne betale restaurantbesøg mv. Jeg gjorde opmærksom på, at jobbet som handicaphjælper er et lavtlønsområde, og at der jo ikke er nogen, der bryder sig om, at en del af ens løn allerede er øremærket til aktiviteter, man ikke selv har valgt.

Ligesom jeg gjorde hende opmærksom på, at det er upassende, at kommunen med deres vandberegningsmodel "tæller toiletbesøg", hvilket hun dog på mig virkede lidt uforstående overfor.

Hvis man holder ovenstående for øje, bliver det klart, at flere penge ikke nødvendigvis er løsningen. Men man er nødt til at se ind på, hvordan de midler, der er tildelt handicapområdet, bliver anvendt.

Et forslag kunne være, at man vendte tilbage til den gamle model, hvor der fandtes en højeste, en mellemste og en laveste invalidepension.

Den model blev desværre afskaffet, da man mente, at der var nogen, der fik for meget. Man begyndte derfor at visitere efter hjælpbehov.

Det er den model, som kommunerne nu igennem flere år har udhulet groft og dermed vist, at de ikke kan administrere.

Ligesom den danske stat fra tid til anden, skiftende regeringer mv., har ændret på skattelovgivningen, og juristerne i de danske firmaer har fundet hullerne for at slippe for skat, har man revideret skattelovgivningen for at lukke hullerne.

Men hvem lukker hullerne, når kommunens jurister sidder og gennemhuller den lovgivning, så den ikke længere er i den ånd, som den var tænkt?

Den nuværende regering gik til valg på, at man skulle mindske uligheden i Danmark.

Men alt det ovenstående bidrager til at øge uligheden i Danmark... og så oveni købet for samfundets mest udsatte og svageste grupper.

Det kan vel ikke komme bag på nogen, at når man over forholdsvis kort tid (3-4 år) oplever alle de besparelser, kommer til at føle sig stigmatiseret. Det menneskesyn, som førhen var almindeligt; at folk med handicap skal have lige muligheder og adgang som den øvrige del af befolkningen, er blevet tilsidesat i en uheldig spareiver i et samfund, som over tid til stadighed bare er blevet rigere og rigere.

Jeg håber, at der er nogle ansvarlige politikere, der er lydhøre og vil sætte en stopper for den uheldige glidebane, som handicapområdet har været udsat for gennem de senere år og dermed viser den handlekraft, der skal til for at give os værdigheden tilbage.

Når vi snakker om værdighed, så er mange sagsbehandlere godhjertede mennesker, som faktisk ønsker at gøre en forskel, men i stedet er de sat til at finde de billigst mulige løsninger. Så også de

kunne være bedst tjent med at blive frigjort fra deres stillinger og søge over i det private, hvor de kunne være med til at gøre en reel forskel. Så kunne de være med til at bage kagen større i stedet for at sidde at spise af den.

Med venlig hilsen

Fin Solmer Poulsen